

Opstandelsen fra de døde

Langfredag dør Jesus på korset, påskemorgen opstår han fra de døde og i de følgende 50 dage er han mange gange sammen med disciplene, indtil han endelig forlader dem på kristihimmelfarts dag og 10 dage senere, pinsedag, danner sin hellige kirke på jorden. Den kirke hvor vi hver søndag, i den hellige nadver, indoptages i et helligt fællesskab med den almægtige treenige Gud og med hans udvalgte folk på jorden.

Alt dette véd vi, fordi begivenhederne omkring Jesu død og opstandelse blev nedskrevet ganske få år efter at de fandt sted og medens mange øjenvidner stadig var i live. Næsten alle øjenvidnerne blev senere af romerske domstole stillet overfor et klart valg: Hvis de benægtede, at Jesus var opstået og at de havde mødt ham efter opstandelsen, blev de løsladt. Hvis de derimod fastholdt, at de havde mødt den opstandne, blev de korsfæstet eller kastet for løverne. Men de fastholdt alle deres påstand.

Når vi hører beretningerne i dag, må vi, hvad enten vi er kristne eller ej, acceptere at vi står over for et enten eller:

Enten er beretningerne en vanvittig sammensværgelse, skabt af mennesker, der er så skøre at de går i døden blot for ikke at få deres løgn afsløret, eller vi må acceptere, at sådan som de er beskrevet, sådan blev de set og hørt af øjenvidnerne. Det er et enten eller.

Og ser vi alene på Jesu korsfæstelse, betyder også denne to helt forskellige og modsatte ting alt efter om Jesus opstod fra de døde eller ej.

Hvis Jesus ikke opstod fra de døde, er hans død på korset et udtryk for denne verdens komplette meningsløshed. En uskyldig mand som udsættes for et justitsmord, ligesom millioner før ham og millioner efter ham har oplevet det.

Så ville langfredag fortælle det samme om verdens meningsløshed som når et uskyldigt barn får leukæmi, når et barn køres over af skolebussen eller en hel by udslettes af et jordskælv. Endnu et bevis på verdens meningsløshed.

Og at Jesus frivilligt lader sig korsfæste, ville så være et udtryk for at han vil være solidarisk med alle de mennesker der oplever verdens meningsløshed. Han er solidarisk med vores død, men han overvinder den ikke og giver derfor ikke livet nogen mening.

Og sagen er jo så i øvrigt, at vi mennesker helst vil have, at der ingen Gud og ingen opstandelse findes.

Vi mennesker vil helst være fri for tanken om at vi skal opstå og at vi derfor intet har at betyde. Thi så behøver vi jo ikke at bekymre os. Hvis der ingen opstandelse findes, kan vi jo heller ikke blive kede af, at vi har misbrugt vore liv, vi kan ikke blive straffet for vore synder, og vi kan ikke være kede af, at vi er døde.

Var Jesus blot blevet i graven, kunne også hans disciple have fået et langt og godt liv uden bekymringer.

Thi så ville korset være et symbol på verdens meningsløshed og dermed henvise os til blot at leve så behageligt som muligt.

Men fordi han opstod, betyder hans død på korset det modsatte. Den bliver det fuldkomne offer. Guds eget offer som bringes for vores skyld, og derfor får også vi mennesker en evig, guddommelig betydning.

På korset ofrer Gud i kærlighed sig selv for sin skabning, og derved åbenbares på korset den kærlighed hvorved verden blev skabt. Påskemorgen erkender vi, at livets træ og korsets træ er ét og det samme.

Ved Jesu ypperstepræstelige offer blev verden skabt og det er ved dette offer verden i dag opretholdes. Og det er dette offer vi indoptages i ved alterbordet, hvor vi i Helligåndens kirke på jorden får kommunion med, fællesskab med, den almægtige Gud. Derved overvindes døden. Også i os.

